

Marșul triumfal al lui Dumnezeu în Hristos

Luca 8.34-39: Dar cei care îi pășteau, văzând ce s-a întâmplat, au fugit și au dat de știre în cetate și în ținut. Și au ieșit să vadă ce s-a întâmplat; și au venit la Isus și l-au găsit pe omul din care ieșiseră demonii șezând la picioarele lui Isus, îmbrăcat și întreg la minte; și s-au temut. Și cei care văzuseră cele întâmplate le-au spus cum fusese vindecat demonizatul. Și toată mulțimea din împrejurimea gadarenilor L-a rugat să plece de la ei, pentru că erau cuprinși de mare frică; și El, intrând în corabie, S-a întors. Iar omul din care ieșiseră demonii Îl ruga să fie împreună cu El. Dar Isus l-a trimis, spunând: „Întoarce-te la tine acasă și istorisește tot ce ți-a făcut Dumnezeu”. Și a plecat, vestind prin toată cetatea tot ce îi făcuse Isus.

Luca 13.11-13: Și iată, era o femeie care de optsprezece ani avea un duh de neputință și era gârbovă și nu putea nicidecum să se ridice. Și Isus, văzând-o, a chemat-o și i-a spus: „Femeie, ești dezlegată de neputința ta”. Și a pus mâinile peste ea; și îndată s-a îndreptat și Îl glorifica pe Dumnezeu.

2 Corinteni 1.20: Pentru că, oricâte promisiuni ale lui Dumnezeu ar fi, în El este da-ul și în El Amin-ul, pentru gloria lui Dumnezeu prin noi.

2 Corinteni 2.14: Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu care, în Hristos, ne conduce întotdeauna în marșul triumfal și răspândește prin noi, în orice loc, mireasma cunoașterii Lui.

Când facem legătura între aceste evenimente din Evanghelia după Luca și versetele citate din 2 Corinteni, o facem cu gândul la triumful Domnului asupra lumii, care L-a disprețuit și L-a respins.

Toată mulțimea din Gadara l-au cerut să plece. Șederea Lui era o povară pentru ei, așa că El a plecat de la ei ca unul respins. Dar, deși a fost alungat, El a triumfat și triumfă și astăzi!

Foarte semnificative sunt cuvintele scurte „**prin noi**” din 2 Corinteni 1.20 și 2.14. Există o „*procesiune triumfală*” a lui Dumnezeu în Hristos, dar ea este cu „*noi*”; și există o mireasmă a cunoașterii lui Dumnezeu în orice loc, dar ea este „*prin noi*”. Pavel vorbește aici despre el însuși și despre colaboratorii săi și despre faptul că Dumnezeu a triumfat în slujitorii Săi, așa cum poate să o facă în noi și în slăbiciunea noastră. În primul pasaj (2 Corinteni 1.20), Pavel vorbește despre ceea ce este spre „*gloria lui Dumnezeu*” - dar și aceasta este „*prin noi*”.

Noi suntem destinați să răspândim *binecuvântarea* în jurul nostru. Suntem *primitori* de binecuvântare și, în același timp, *aducători* de binecuvântare - binecuvântați pentru a binecuvânta. Nu este suficient să luăm în considerare doar *ceea ce am primit de la Dumnezeu*, ci trebuie să luăm în considerare și *ceea ce Dumnezeu vrea să primească prin noi*, ambele fiind, desigur, prin Hristos.

Să ne întoarcem acum la evenimentele din Evanghelia după Luca. Fiecare dintre acești doi vindecați de Domnul era destinat să fie o binecuvântare în *locul* în care ei erau cel mai bine *cunoscuți*. Acolo, fiecare trebuia să fie o mărturie pentru Cel căruia Îi datora binecuvântarea. La fel este și cu noi. Biruința harului lui Dumnezeu asupra noastră devine o *procesiune triumfală* a lui Dumnezeu înaintea ochilor lumii. În noi, cei biruiți, lumea trebuie să privească biruința harului Său și astfel El „*prin noi*, răspândește în orice loc mireasma cunoașterii Lui”,

„*mireasma*” care pătrunde totul și de care nimeni nu poate scăpa. Dumnezeu primește, ca să zicem așa, biruința harului Său din nou *în noi și prin noi*.

Domnul a venit într-un loc în care vrăjmașul își exercita stăpânirea într-un mod deosebit. De aceea noi putem înțelege că prezența Eliberatorului a fost văzută ca o pătrundere în domeniul supremației sale și că I s-a cerut să plece. Omul, care se află sub autoritatea lui satan, nu caută eliberarea, oricât de dură și amară ar fi robia. În loc să ceară izbăvirea, el îi cere Domnului să plece. Dar Isus, în dreptul neîngrădit al harului Său, alungă demonii, iar omul stă la picioarele lui Isus, îmbrăcat și sănătos.

Cu cât mă gândesc mai mult la aceasta, cu atât mai mult inima mea se bucură și exaltă cu privire la gloria harului Său. Aici vedem ce și unde se află o persoană mântuită. Nu vedem un om deprimat, zdrobit la picioarele unui puternic, deși El este un Biruitor puternic, ci un om *la picioarele Lui*, în poziția de *odihnă fericită*. Existența lui *de dinainte* era o *moarte* vie - existența unui *sclav* sub presiunea și autoritatea lui satan, mânat încoace și încolo după voia lui. Acum totul era altfel. Eliberatorul său pusese totul în ordine, iar omul, care fusese odată legat, își ocupase locul cel mai bun și corect, locul de la picioarele lui Isus. El este „*îmbrăcat*”, o imagine a comportării sale potrivite, potrivită pentru cei în mijlocul cărora trăiește. El este „*întreg la minte*”. În legătură cu ce? În legătură cu totul. Ce trebuie să se fi gândit acest „*întreg la minte*” de acum despre cei pentru care rămânerea Domnului era *supărătoare* și părea a fi *aducătoare de pierdere* din cauza porcilor lor? (O imagine a lumii.) El este „*întreg la minte*” - el are acum o înțelegere corectă și o judecată corectă despre lume, despre diavolul (dumnezeul acestei lumi), care îl ținea legat cândva și, în același timp, și despre Domnul, Salvatorul său, și despre ceea ce îi datora acum. El este instruit într-un singur lucru – să-I slujească într-un mod care îi este plăcut: „Întoarce-te la tine acasă și istorisește tot ce ți-a făcut Dumnezeu” (Luca 8.39).

Nu sunt toate acestea o învățătură bogată pentru noi? Oare nu Același Domn a făcut „multe” și *pentru noi*? Nu au fost oare și inimile și conștiințele *noastre* liniștite înaintea lui Dumnezeu? Ce înseamnă „*întreg la minte pentru noi*”? Nu este oare faptul că avem gândurile și planurile lui Dumnezeu cu privire la tot ce este aici jos? Care sunt gândurile lui Dumnezeu cu privire la această lume - și care sunt gândurile Lui cu privire la Domnul Isus, pe care lumea L-a respins? O, fie ca noi să le înțelegem din ce în ce mai bine!

Acest om a fost trimis la rudele și prietenii săi pentru a le arăta în persoana sa harul și puterea Domnului în eliberarea sa. Mărturia lui a fost demnă de atenție și, deși au trecut secolele, ea este încă demnă de atenția noastră astăzi.

Dorința lui era să fie acum cu Domnul pentru totdeauna. El L-a rugat „să fie împreună cu El”. Îți poți tu vedea ochii cum se uită la Domnul și Îl roagă: „Am voie să rămân cu Tine?”. Dar nu i s-a permis să facă aceasta decât pentru una sau câteva ore. Domnul avea o sarcină specială pentru el: el trebuia să fie lăsat în acest loc ca o mărturie vie a ceea ce Dumnezeu a făcut în el. Îți poți imagina privirea acestui om în timp ce privea cum pleacă corabia care Îl ducea pe Domnul său? Era aceasta o privire asemănătoare cu cea a ucenicilor, când au privit spre cer, atunci când Domnul lor a fost ridicat și a părăsit lumea care L-a răstignit? La fel și ultima lui privire L-a urmat pe Domnul său. Cât de plină de adorație trebuie să fi fost inima lui, cât de gata să facă *voia* Lui - ultima poruncă a *Domnului* său! Nu trebuie să-și fi spus: „Deși m-a lăsat aici, totuși nu a făcut-o fără să-mi spună de ce; și cu siguranță am destule de spus și, chiar dacă nu am multă *elocvență*, am multe de *arătat*: pot, în ceea ce sunt, să arăt tuturor ce lucruri mari a făcut El în mine, iar El va fi glorificat prin aceasta”?

În capitolul al 13-lea, Domnul găsește o femeie, care era subjucată de satan și care nu se putea ridica. Ca și în cazul celui posedat de diavol, El îi arată și acestei femei milă, fără să fie rugat pentru aceasta. El a eliberat-o de slăbiciunea ei și ea L-a glorificat pe Dumnezeu. Dar nu te-a

eliberat El și pe tine și nu ți-a înviorat inima? Nu poți tu „să te veselești” și „să strigi de bucurie” (Psalmul 32.11) și să-L slăvești pe Dumnezeu? - Te întrebi: Cum pot să-L glorific pe Dumnezeu? Privește acest verset frumos: „Orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2.11), și ai răspunsul. Atunci când arăți cu bucurie lumii, care trăiește doar pentru ea însăși, ce a făcut El pentru tine și că acum Îi aparții și că El are dreptul să dispună de tine (așa cum crede de cuviință), Îl mărturisești pe Isus ca Domn al tău, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl și înfrângerea vrăjmașului.

O, să ne gândim la aceasta. Să ne gândim serios că este posibil ca Dumnezeu să fie glorificat prin cei ca noi. Dar aceasta are loc numai acolo unde există o inimă sinceră. Este El cu adevărat glorificat prin noi? Un lucru este sigur: am fost lăsați aici doar pentru acest scop. El ar fi putut să ne ia acasă în ziua convertirii noastre, când inima noastră era plină de bucurie și gura plină de laudă, dar nu a făcut-o. El ne-a lăsat aici pentru ca, cu această inimă plină de bucurie și buze pline de laudă, să fim o mărturie pentru El în această lume despre victoria Sa asupra dușmanului și a harului Său pentru o lume pierdută: **„pentru gloria lui Dumnezeu prin noi”**. Ce final glorios! Satan a fost învins! Hristos înălțat! Dumnezeu glorificat! Și toate acestea se văd **în noi!** Cât de glorios Își va încheia Dumnezeu lucrarea!

Fie ca Domnul să ne înalțe inimile, așa cum a ridicat-o pe această femeie, pentru ca și **noi** să „glorificăm pe Dumnezeu”. Aceasta este sarcina noastră astăzi. Putem să ne gândim cu bucurie la ziua *care va veni*, „când El va fi glorificat în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei care au crezut” (2 Tesaloniceni 1.10) - dar ziua care va veni nu este totul; nu este *ziua aceasta*. Cu siguranță, Dumnezeu va fi glorificat în noi, prin Hristos, în ziua care vine, pentru toată veșnicia: „A Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, *pentru toate generațiile veacului viitor!*” (Efeseni 3.21). Dar Dumnezeu a fost glorificat prin Domnul în calea și umblarea Sa *aici pe pământ* - desăvârșit glorificat - și *calea Lui* este și *calea noastră* astăzi. El vrea *acum* să-L glorifice pe Dumnezeu *în noi și prin noi*; aceasta trebuie să stea viu înaintea sufletelor noastre. *Dacă Hristos* este totul pentru mine, eu nu sunt nimic. Dacă El este Domnul meu, spun cu bucurie „*nu*” *voinței mele* și mă predau *voinței Sale* de a face ceea ce vrea El. Numai în acest fel, când *renunțăm* la voința noastră și o *acceptăm* pe a Lui, dovedim că voința Lui este „bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12.2).

Fie ca Domnul să ne încurajeze inimile să meargă pe calea Sa - calea voii lui Dumnezeu - și să nu ne temem de nimic atât de mult încât să ne lăsăm prinși în capcană și să negăm ceea ce El a făcut pentru noi. El va fi *glorificat* cel mai mult **„prin noi”** atunci când Îl *admirăm* și Îl *adorăm* cel mai mult **în inimile noastre**.

Titlul original: Der Triumphzug Gottes in Christo

Sursa: *Handreichungen*, Vol. 10, 1925